

Kad ne poštujemo pravila, onda...

Hiljadu puta počinjem, cepam... hiljadu puta šapućem reči, govorim... hiljadu puta, a početka još nema. I pitam se, hoće li moj glas sakriti kaos u mojoj glavi? Moja stvarnost je zbunjena.

Koračam... Gazim sve pred sobom ne poznajući pravila sveta u kojem sam. Desno, livada šarena od cveća, a levo od reke, oblak tame... A reka života? Ona nosi i nosi. I sve ide u krug, iz kruga u krug... Iz dana u dan, godine u godinu... U večnost... U krug. Puno je virova koji vuku na različite strane. Gubim dah, moram da izađem. Ali, gde? Desno ili levo? Kako izabrati pravi put, a ne pogrešiti? Juče je sve bilo lakše, a danas mnogo teže... Sutra me možda i pregazi, a možda bude lakše nego juče. Život je beskrajni ciklus vremena ispunjen srećom, radošću, bolom i patnjom. Čovek započinje svoje učešće u igri života rađanjem i uvek bira sam svoj put. Da li će iz te igre izaći kao pobednik ili kao gubitnik? Igra teče kao vreme, a staze po kojim hodamo su različite, prepliću se i razilaze. A onda čovek reši da nacрта svet. Svet u kome treba da vlada zakon ljubavi i jednakosti, a ne plitkoumnost i nasilje. Da napravi temelj, jer je temelj zakon i pravilo svakog čoveka, svakog pojedinca, svest u svakom čoveku. Pravila nastaju iz čovekove potrebe da se suprotstavi stihiji života i da u sopstveni svet unese red i harmoniju. I svako pravilo ima svoj razlog zašto postoji. Pravila koja se moraju poštovati i obaveze koje se moraju izvršavati. Pravila po kojima živimo su jedan izvor opšte kulture. Stvoriti ih, biti pošten, poštovati pravila, ceniti male stvari... negovati hrabrost, plemenitost i iskrenost. Očuvati zakon i biti savestan... postajemo poštene članovi našeg života, našeg malog carstva u svemiru. U određenom trenutku našeg postojanja, ponekad izgubimo kontrolu nad sopstvenim životom i prepustimo se rečima, koje često možemo čuti: „Pravila su tu da bi se kršila“. U težnji za boljim, za više novca, često se odajemo najgorem. Čovek čoveku postaje vuk. I svako grebe da opet pomiriše i oseti greh. Greške se često dešavaju, a nama je u krvi da svi pomalo budemo sebični, da mislimo samo na sebe. Zlo ponekad leži strpljivo u nama, a sve bolesti sveta dolaze iz nesrećne duše...

Koren svega je u nama. Nezaposlenost, siromaštvo, male plate i korupcija su najveći i najopasniji društveni problem. Očigledno se kao društvo nalazimo u velikoj moralnoj krizi. Često se pretvaramo da smo nešto što nismo... lažemo, glumimo. Ne poštujemo pravila naše male zajednice i krijemo se iza fasade laži i nekulture. Ostajemo bez širine duše i pitamo se kuda idemo i gde ćemo stići. Zar se niko ne zapita da li mi sebe dajemo životu onoliko koliko on nama daje? Toliko pričamo o vrednostima a uporno ih ignorišemo. I ne mogu da se ne zapitam da li zaista postoji pravilo ljudskog morala? Kolika je cena? Kolika je cena uzeti tek rođenu bebu iz naručja majke? Da li vredi izgubiti jedan život zbog nečije slučajne greške? Koliko to košta? Koliko je para dovoljno za jedan ljudski život? Da li je svest pojedinaca toliko nedostižna? A onda se zapitaju zašto nisu srećni. Ali nije čovek ono što misli, već ono što čini. Postoje pravila i granice koje svi moramo poštovati. Živeti život punim plućima ne znači lomiti i rušiti sve pred sobom, svesno zagađivati ovaj svet i prkositi zakonima. Bez pravila i jasnih normi ponašanja odrastamo u konfuziji svojih društvenih uloga, jer i ako se rodimo pod srećnom zvezdom, šta vredi, ako neke postanemo padalice? Naravno, nikada nije kasno da se čovek probudi i promeni neke svoje navike. Da dobro razmisli pre nekih svojih postupaka.

U najteža vremena rađaju se najveći ljudi. Teško je naći svoje mesto pod Suncem. Nemamo izbora u kom i kakvom vremenu ćemo živeti, ali imamo mogućnost da sačuvamo razum kad nas osuđuju, da sačuvamo veru kad sumnjaju u nas. Da budemo žrtve laži, a da sami ne upadnemo u laž... Da nas mrze, a da sami ne mrzimo. Imamo pravo da verujemo u ljudsku dobrotu, da budemo vredni, iskreni, humani...

Imamo mogućnost da poštujemo pravila na svojoj pozornici života, jer će nam detinjstvo biti bezbrižnije, mladost rastrećena, a starost dostojanstvena.

Maša Nikodijević, III-3

Ekonomsko-trgovinska škola, Bor